

Θόδωρος Μαράκης



Με το παρόν άρθρο μας θα θέλαμε να συμβάλουμε στο διάλογο για «*την εξαιρετικά επίκαιρη συζήτηση για το θέμα του “Μετώπου της Αριστεράς”*», διάλογο ο οποίος άνοιξε με την αξιέπαινη έκδοση του περιοδικού της “*Μαρξιστικής Σκέψης*” (τ. 23 Ιούνιος-Σεπτέμβριος 2017).

Ο έμμεσος διάλογος στις σελίδες της Μ. Σκέψης, αναπτύσσεται από τους εκπροσώπους των πιο σημαντικών οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, μέσα από τις απαντήσεις που δίνουν στις εννέα κοινές ερωτήσεις που το περιοδικό τους θέτει.

Τοποθετούμαστε κριτικά πρώτα απ’ όλα στις απόψεις που εκφράζει το στέλεχος και εκπρόσωπος του **NAP** σύντροφος **Δραγανίγος**, επειδή το NAP είναι από τις πιο σημαντικές οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και οι απόψεις του καθαρίζουν σε μεγάλο βαθμό τις απόψεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Άλλο «Ενιαίο Μέτωπο», άλλο «Μέτωπο της Αριστεράς»

Θεωρούμε σκόπιμο να ξεκινήσουμε την τοποθέτησή μας με την διευκρίνηση ότι: Στις σημερινές δοσμένες συνθήκες της χώρας μας ο όρος «*Ενιαίο Μέτωπο*» και το περιεχόμενο του δεν συμπίπτουν με τον όρο και το περιεχόμενο του «*Μετώπου της Αριστεράς*».

Η Κομμουνιστική Διεθνής με την «*Τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου*» καλούσε σε ενότητα στη δράση τα μαζικά κόμματα της εργατικής τάξης με στόχο, η συνεργασία τους, να έφερνε σε κοινούς αγώνες την μεγάλη πλειοψηφία της εργατικής τάξης ή στη χειρότερη περίπτωση ένα μεγάλο μέρος από την μάζα του εργατικού-λαϊκού κινήματος. Σ’ αυτή την περίπτωση το «*Μέτωπο της Αριστεράς*» και το «*Ενιαίο Μέτωπο*» ήταν όροι ταυτόσημοι.

Στην εποχή που διανύουμε μια τέτοια περίπτωση θα είχαμε αν είχαμε συνεργασία ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ όταν ο τελευταίος ήταν στην αντιπολίτευση. Όπως πολύ σωστά επισημαίνει ο σ/φος

Α. Παγιάτσος στη σελ. 39 της εν λόγω έκδοσης, το **Ενιαίο Μέτωπο**

«Δεν αφορά τη “συνάντηση” μικρών οργανώσεων της “αντικαπιταλιστικής” (ένανς όχι και τόσο δόκιμος όρος) ή “επαναστατικής” ή “μαρξιστικής” Αριστεράς. Αφορά τη συνεννόηση ανάμεσα σε μαζικές ή τουλάχιστον ημι-μαζικές οργανώσεις που έχουν αναφορά στο εργατικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα για την ανάπτυξη των αγώνων ενάντια στις πολιτικές του κεφαλαίου».

Μέτωπο της Αριστεράς σήμερα = μέτωπο της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς

Έτσι, στη σημερινή συγκυρία, όταν κάποιος αναφέρεται και προτείνει το «Μέτωπο της Αριστεράς» αυτό που αντικειμενικά εννοεί και επιδιώκει είναι την ενότητα στη δράση των οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς – μιας και το ΚΚΕ αρνείται οποιαδήποτε συνεργασία και κοινή δράση με οποιονδήποτε.

Ενότητα στη δράση μέσα στο εργατικό-λαϊκό κίνημα σε όλα τα επίπεδα: στα συνδικάτα, στις απεργίες, στις απεργιακές φρουρές, στις γειτονίες, στις συγκεντρώσεις, στην τοπική αυτοδιοίκηση, στο αντιφασιστικό-αντιρατσιστικό και γενικά σε όλα τα κινήματα όπου αυτά αναπτύσσονται.

Ποια καθήκοντα για το «μέτωπο της Αριστεράς»;

Με βάση τα πιο πάνω, πάμε στη πρώτη ερώτηση της Μ. Σκέψης, η οποία ζητάει τη γνώμη των εκπροσώπων των διαφορετικών οργανώσεων πάνω στο «*ζήτημα του Μετώπου των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής-αντιμνημονιακής Αριστεράς (που) έρχεται εκ των πραγμάτων στο προσκήνιο*» καθώς «*η κρίση και η άγρια λιτότητα συνεχίζονται αμείωτες*».

Παρ' ότι η ερώτηση είναι σύντομη και συγκεκριμένη η απάντηση του **σ. Δραγανίγου** πλατειάζει σε ζητήματα στρατηγικής σημασίας που αφήνουν κενά και προκαλούν ερωτήματα και σύγχυση, πράγμα που δείχνει ότι δυσκολεύεται να δώσει σαφή, άμεση απάντηση. Ξεκινάει με

«...το ζήτημα της συσπείρωσης δυνάμεων για την ανατροπή της πολιτικής και της κυβέρνησης “από κάτω και από αριστερά”, με στόχο να μην εφαρμοστούν ποτέ τα ψηφισμένα μέτρα της δεύτερης αξιολόγησης, γίνεται ακόμα πιο

ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΟ».

Η ανατροπή της κυβέρνησης «από κάτω και από αριστερά» είναι κάτι που μας βρίσκει απόλυτα σύμφωνους, αλλά... παραπέμπει στο μάξιμουμ, παραπέμπει στο ζήτημα της εργατικής εξουσίας (δικτατορία του προλεταριάτου) και **δεν είναι δυνατό να περιορισθεί** μόνο στο «να μην εφαρμοστούν ποτέ τα ψηφισμένα μέτρα της δεύτερης αξιολόγησης».

Για να φτάσουμε μέχρι εκεί, την «ανατροπή από τα κάτω και αριστερά», χρειάζεται να μιλήσουμε για ζητήματα δύσκολα και σύνθετα, όπως αυτά που σημειώνει ο σύντροφος παρακάτω:

«Η ανατροπή αυτή προϋποθέτει μια **μεγάλη συγκέντρωση δυνάμεων πρώτα απ' όλα στο εργατικό και λαϊκό κίνημα**», «ταξική ανασυγκρότηση», «το ξεπέρασμα του αστικοποιημένου συνδικαλισμού των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ», την **«δημιουργία νέων συνδικάτων»**, την **«ανασυγκρότηση των υπαρχόντων** πάνω σε ταξική βάση», τον «οριζόντιο συντονισμό των πρωτοβάθμιων σωματείων... στην κατεύθυνση ενός **ανεξάρτητου κέντρου αγώνα...** είναι ο πρώτος όρος για να συγκροτηθεί μια άλλη αριστερά».

Αν και εφ' όσον ανασυγκροτήσουμε τα υπάρχοντα σωματεία σε ταξική βάση, πράγμα που επίσης μας βρίσκει απόλυτα σύμφωνους, το ξεπέρασμα του αστικού συνδικαλισμού των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ θα έχει λυθεί, οπότε δεν θα χρειάζεται το ανεξάρτητο κέντρο συντονισμού.

Όμως το βασικό ερώτημα που προκύπτει είναι: Με ποιο οργανωτικό και πολιτικό τρόπο θα δώσουμε τη μάχη για να πετύχουμε τα παραπάνω; Η απάντηση που δίνει ο σ/φος είναι:

«Σ' αυτή την κατεύθυνση κρίσιμο ζήτημα είναι η **κοινή δράση** όλων των μαχόμενων δυνάμεων της Αριστεράς, της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής Αριστεράς, της ΛΑΕ, του ΚΚΕ, για την οικοδόμηση ενός **αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής**».

Καμία διαφωνία.

Από την στιγμή βέβαια που το ΚΚΕ-ΠΑΜΕ κρατάει αντιενωτική στάση είναι αναγκαίο να προχωρήσουμε στην οικοδόμηση του «*Μετώπου της Αριστεράς*» με τις υπόλοιπες δυνάμεις. Το «*μέτωπο της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς*» ασφαλώς θα πρέπει να συνεχίσει να καλεί ανελλιπώς και επισταμένως το ΚΚΕ-ΠΑΜΕ για ενότητα στη δράση, κι ας επιμένει να αρνείται η ηγεσία του τελευταίου.

Και αφού πρώτα καλεί για «**συσπείρωση των πολιτικών δυνάμεων**» για την συγκρότηση «**πολιτικού μετώπου**» για να πετύχει «**ριζική αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων μέσα στο ευρύτερο λαϊκό αριστερόστροφο, αντιμνημονιακό ρεύμα σε βάρος του αστικά μεταλλαγμένου ΣΥΡΙΖΑ και συνολικά του αστικού μπλοκ....**». (σελ 9)

«Απαιτείται, με άλλα λόγια ένα μέτωπο όλων των δυνάμεων που υπερβαίνουν τις “κεϋνσιανές” λύσεις φιλολαϊκής διαχείρισης του καπιταλισμού. **Ένα αντικαπιταλιστικό μέτωπο**» (σελ 10 υπογρ. δική μας).

Ναι στο «αντικαπιταλιστικό μέτωπο» – αν μπορεί να υπάρξει

Εμείς δηλώνουμε έτοιμοι θα προσχωρήσουμε στο «αντικαπιταλιστικό μέτωπο» αν η συγκυρία του επιπέδου συνείδησης «*μέσα στο ευρύτερο λαϊκό, αριστερόστροφο, αντιμνημονιακό ρεύμα...*» στο οποίο σύμφωνα με το σ/φο πρέπει να πετύχουμε τη «*ριζική αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων*» μας επιτρέψει τη συσπείρωση των δυνάμεων πάνω σε αντικαπιταλιστική βάση!

Αλλά η ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος και ιδιαίτερα αυτή των επαναστάσεων του 1905 και του Φλεβάρη του 1917 δείχνει ότι τα μέτωπα χτίζονται πάνω στη βάση της δοσμένης συνείδησης των λαϊκών μαζών και όχι σύμφωνα με τις επιθυμίες μας.

Συγκεκριμένα τα Σοβιέτ του 1905 και του Φλεβάρη του 1917 δεν ήταν αντικαπιταλιστικά μέτωπα! Τα Σοβιέτ του Φλεβάρη του 17 έγιναν αντικαπιταλιστικά μετά από την 7μηνη δράση των Μπολσεβίκων σ’ αυτά!!

Πιο άμεσο και επίκαιρο παράδειγμα είναι τα Σωματεία, οι Ομοσπονδίες, τα Εργατικά Κέντρα, τα οποία είναι «μέτωπα, ενιαία εργατικά» και ο στόχος πρέπει είναι να τα ανασυγκροτήσουμε σε ταξική βάση γιατί στη πλειοψηφία τους δεν είναι αντικαπιταλιστικά! Δεν τους γυρίζουμε την πλάτη επειδή δεν έχουν στο πρόγραμμά τους την έξοδο από τη ΕΕ!

Συμπέρασμα

Το συμπέρασμα και η απάντηση στην ερώτηση σ/φοι του ΝΑΡ είναι ότι: Επιβάλλεται εκ των πραγμάτων να προχωρήσουμε σήμερα σ' ένα μέτωπο των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής – αντιιμπεριαλιστικής Αριστεράς, **στη βάση των προγραμματικών σημείων που είναι δυνατό να συμφωνήσουμε σήμερα.**

Διευκρίνιση: «μέτωπο» σημαίνει συμφωνία για κοινή δράση, όχι πολιτικό ομόσπονδο φορέα τύπου ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή ΛΑΕ. **Ο Λένιν έλεγε μέτωπο σημαίνει «Χτυπάμε μαζί βαδίζουμε χωριστά».**

Είναι αναμφίβολο ότι ένα κοινό μέτωπο δράσης των οργανώσεων της Αριστεράς με κορμό την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τη ΛΑΕ, θα πιέζει την βάση του ΚΚΕ για την αναγκαιότητα της ενότητας στη δράση. Ένα τέτοιο μέτωπο θα έχει σίγουρα επιτυχίες, γιατί θα δώσει την προοπτική της ενότητας, γιατί οι αγώνες στα σωματεία για την αλλαγή των συσχετισμών θα γίνουν πιο αποτελεσματικοί, γιατί ο αγώνας στις γειτονιές θα αποκτήσει μεγαλύτερη δυναμική και όλα αυτά μαζί θα αφυπνίζουν το κίνημα και θα μαζικοποιούν το Μέτωπο.